

РЕШЕНИЕ

№ 7181

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2034** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба на П. С. С.-В., [населено място], срещу СДВР за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар от 400 лв., във връзка с обжалване на Наказателно постановление от 04.05.2018г. зам.началник отдел към СДВР, ОПП, отменено с решение от 27.05.2020г. на СРС по НАХД 11525/2018г. Представявана в съдебно заседание от адвокат С., ищцата иска съдът да уважи исковата молба. Счита, че са налице основанията по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ – възстановяване на адвокатски хонорар. В случая намирало приложение Тълкувателно решение №2/17 на Общото събрание на ВАС и ВКС. По повод възражението по размера относно фактическата и правна сложност на делото, продължило е повече от две години и хонорарът от 400лв. е минимален. Претендира разноси, като ответникът не се явил в съдебно заседание да оспори адвокатския хонорар. Ответникът в подробен писмен отговор оспорва допустимостта и основателността на иска. Представителят на СГП счита, че искът е доказан и следва да се уважи. Плащането е отразено в договор, чийто оригинал е депозиран в делото пред СРС. В края на договора е записан начина на плащане и е отразено, че сумата е изплатена на адвоката в брой 400лв. Тази част от договора за правна помощ има характер на насрещна

разписка от бенефициента, който по този начин е установил плащане на сумата.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

С влязло в сила на 13.08.2020г. решение от 27.05.2020г. на СРС, НО, 14 състав по нах дело № 11525/2018г. е отменено Наказателно постановление № 18-4332-007105/04.05.2018г. на Зам. Началник на отдел Пътна полиция към СДВР, с което на ищцата П. С. С.- В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца.

В кориците на приложеното за послужване дело № 11525/2018г. на СРС (л.19) е наличен договор за правна защита и съдействие между ищцата П. С. С. - В. и адвокат С. с дата 31.10.2018г. с отразяване за заплатена в брой сума 400 лв.

Видно от отбелязаното в протокол от съдебно заседание по нах дело № 11525/2018г. от 31.10.2018г., когато е приключило разглеждането му адвокат С. е представлявал ищцата и е направил изявления по същество на спора.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Искът е допустим, като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него - чл.205 от АПК, съгласно който искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. СДВР е юридическо лице, съгласно чл.37, ал.1, т.2 ЗМВР и следователно е надлежен ответник по предявения иск. След като са въведени твърдения за причинени на ищца имуществени вреди, които са в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, налице е спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/ 19.05.2015 г. по т. дело № 2/ 2014г. на ВКС и ВАС на РБ.

Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г., следва да се приеме, че издаването на наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Не е бил налице и друг ред за защита, тъй като измененията на ЗАНН, предвиждащи присъждане на разноски (изм.ДВ бр.94 от 2019г.) не са били в сила по време на производството по обжалване на НП – 31.10.2018г. последното съдебно заседание, в което е приключило разглеждането му, макар и решението за отмяна на НП да е влязло в сила на 13.08.2020г.

Ответникът оспорва допустимостта на иска, предвид наличието на възможността по чл.63, ал.3 от ЗАНН, доказаността и основателността на иска, както и размера.

Възраженията на ответника са неоснователни - към момента на съдебното заседание в СРС, когато е могло да се заяви искане за разноски - 31.10.2018г., не е била в сила съответната разпоредба на ЗАНН за присъждането им от СРС - чл.63, ал.3 от ЗАНН, ред.бр.бр. 94 от 29.11.2019 г. и съответно ищцата не е могла да получи присъждане на разноски в производството по обжалване на НП.

По същество, с оглед приетото за установено от фактическа страна, съдът намери предявения иск за имуществени вреди за безспорно доказан по основание и по размер, по следните съображения:

Налице е НП, отменено изцяло като незаконосъобразно; имуществена вреда - неблагоприятно изменение в сферата на имуществени права на ищцата в заявения с исковата молба размер от 400 лева; вредата е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. За доказване на заплащането на адвокатското възнаграждение е представено писмено доказателство пред районния съд, в съдебното заседание - договор за правна защита и съдействие, с отбелязване на плащане в брой на сумата.

Що се отнася до довода за прекомерност: Като взе предвид, че се касае за оспорване на наказателно постановление, осъществената от адв.С. защита, включваща представителство в съдебно заседание, съдът намира, че уговореното и заплатено възнаграждение в размер на 400 лв., което е съвсем близо до минималния размер по чл.18, ал.2 и 3 от Наредба № 1/ 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото по оспорване на НП и не е прекомерно.

Искът следва да се уважи в заявения размер от 400 лв.

Следва да се уважи и заявеното искане за присъждането на законната лихва, считано от датата на влизане в сила на отменителното решение - 13.08.2020г., съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

При този изход на спора и своевременно заявеното искане за присъждане на разностите за исковото съдебно производство е основателно и следва да бъде уважено за сумата в размер на 10 лева заплатена държавна такса и 400 лв. възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен между ищцата и адв.С. на 24.09.2021г. Направеното от ответника в писмения му отговор възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждението за настоящото производство (определено в размер на 600 лв.) е основателно, предвид че се касае за материален интерес до 1000 лв. (чл.8, ал.1 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 300 лв. минимум) и делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. С. С.-В. ЕГН [ЕГН] сумата от 400 лв. (четиристотин лева) обезщетение за имуществени вреди, настъпили от издаването на Наказателно постановление от 04.05.2018г. на зам.началник отдел към СДВР, ОПП, отменено с решение от 27.05.2020г. на СРС по НАХД 11525/2018г., изразяващи се в заплатеното адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред Софийския районен съд по оспорване на наказателното постановление, ведно със законната лихва, считано от 13.08.2020г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. С. С.-В. 410 лв. (четиристотин и десет лева) разности за първоинстанционното съдебно производство за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: